

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201281296/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

mindste Dame i Nakskov, lød Navnet *Dvergartoflen*. Og de var paa deres Spadsereture en stor Fornøjelse for Byen.

Meget godt er der maaske ikke at sige om den Skole. Men eet Gode var der dog: vi havde ingen Lærerinder.

Om Sommeren oplevede jeg hver Lørdag den Rædse! at skulle i Vandet med Skolen. Jeg var meget bange for at gaa i Vandet, og jeg tog for det meste Brækpulvere for at blive daarlig og saaledes slippe for Vandturen. Det var nemlig meget ubehageligt: vi smaa blev simpelthen smidt ud i Vandet med et Reb omkring os, saa kunde vi se, hvordan vi klarede os. Og der var derfor altid Graad og stort Spektakel. Engang løb jeg i min Skræk nøgen op igennem Byen, efterfulgt af en stor, ligeledes nøgen Dreng, Ludvig Jensen, som fangede mig paa Torvet og bar mig ned paa Svømmebroen.

Det var nu ikke blot af Angest, vi skreg. Thi *Tesse*, den kære Sjæl, havde udsat en Præmie paa to Skilling for den, der hylede højest, at hæve Mandag Morgen. Og Præmien blev ikke vunden uden Kamp.

— — —
Middagstimerne, hvor Skolen jo var lukket, tilbragte jeg mest paa Hotel „Harmonien“, hvor jeg spillede store Tragedier sammen med Værtens Søn, *William Henningsen*. Vi spillede i den ny indrettede Teatersal, og jeg har endnu i Næsen Lugten af den friske Maling.

Senere fandt W. H. og jeg hinanden paa Folketeatret. Han var Sufflør, og jeg, der skulde have „Erotik“ op, stod paa Scenen. Og saa raabte vi i Munden paa hinanden:

„Sidder Du der, William?“

„Staar Du der, Gustav?“

Og fra den Dag fornyede vi vort Venskab.

— — —
Den første Komædie, jeg skrev, hed „Peter Syl eller Gudskelov min Tante er død!“ Hovedpersonen var en Skomagerdreng, som elskede sin Mesters Datter, men blev afvist paa Grund af sin Fattigdom. Saa dør imidlertid hans Tante, han arver hende og hjemfører sin Elskede.

Stykket indeholdt altsaa virkelig en dramatisk Ide, hvad jeg aldrig senere har kunnet faa.

Jeg udførte naturligvis selv Hovedrollen, mens Skomager

Pløk spillede af en af mine Kammerater, *Johannes Volquartz*, og hans Datter *Pløkin* af min Søster. Men Prøverne forstyrrede noget af den Omstændighed, at Volquartz var forelsket i min Søster og gjorde Stormkur til hende. Det stred mod Stykkets Aand, hvor de to jo var Fader og Datter, og derfor oprørte det mig. Og under Generalprøven kom det saa vidt, at jeg drev ham en Lussing, saa han røg ud gennem den ene Væg. Hvorefter han blev fornærmet og gik hjem efter Forestillingen.

Men jeg havde dog den Tilfredsstillelse, at det var Frostvejr med Islag, saa han maatte krybe paa alle fire og nær aldrig var kommen hjem til Nakskov.

Forestillingen, der fandt Sted hjemme hos os paa Holmegaard, blev en stor Sukces. Den indledes med, at jeg, klædt som Danserinde, dybt nedringet og i lange Bomulds-Underbukser, dansede en ildfuld spansk Bolero under Publikums Jubel. Men Drengene, de Bæster, kastede Buketter til mig med Snore i, og naar jeg bukkede mig ned og vilde tage Blomsterne op, trak de i Snoren. Danserinden var ved at gaa paa Næsen, og Publikum daanefærdigt af Henrykkelse.

— — —
Jeg vilde selvfølgelig være Skuespiller, men dette blev af min Familie anset for en Blamage, som imidlertid afværgedes af en klog Kvinde, min Moders Plejemoder, Kommandørinde *Wulff*. Hun gav min Moder følgende Raad: Fortæl ham, at hvis han vil lade være at blive Skuespiller, skal jeg forsøre ham et Dukketeater.

Moder fulgte Raadet, Teatret kom. Og jeg blev ikke Skuespiller, men dramatisk Forfatter.

Om Verden har vundet ved Byttet, véd jeg ikke.

VI

UNDERVISNING OG KONFIRMATION

Hjemme holdt vi stadig Lærerinder til Undervisning af den mindste Yngel. Thi min Moder, som vedblev at faa Børn, kunde ikke paatage sig Undervisningen.